

Takketale – Tyfusstatuetten 2016 – Elise Strømseng

Kjære alle sammen, tusen takk! Det er en stor ære å stå her i dag, som den **43.** i rekka av Tyfusstatuettmottakere på Svalbard. Det var en stor overraskelse, og når jeg tenker meg om ble jeg vel noe jeg sjelden er, nemlig målløs - når Roger ringte meg og overrakte budskapet.

Det er gått 12 år siden jeg satte mine bein her på øya for første gang. Og jeg har fått være med på mye artig igjennom mine år; idrett, kultur, musikk, dans, hund, jakt, fangst & fiske, hjelpekorps. Jeg har alltid likt å være med på og ta del i, likt å skape og se noe skapes, legge til rette for og å drive dugnad og frivillig arbeid – også har jeg ikke vært redd for å lede eller ta styringen om det trengs. Man kan nok si at jeg ble fostra opp med dugnad- og frivillig arbeid i bygda Bardu der jeg kommer ifra – og jeg er utrolig glad for at mine foreldre ga meg, tok meg med og viste meg dugnadsånden og alt det positive som ligger i dette erkenorske ordet.

Velferdssamfunnet og tidsklemma er kanskje bidragende årsaker til at vi mennesker i dag har blitt litt mer distansert fra frivillig arbeid og dugnadsarbeid. Her på Svalbard har jeg siden dag en opplevd en utrolig dugnadsånd og et inferno av lag og foreninger med ivrige, kompetente medlemmer og flere ildsjeler. Mange sterke krefter drar lasset sammen, og om det finnes noen positive sider med turn-over i dagens Longyearby så er det kanskje nettopp det at nye grener slår rot eller at gamle begynner og spire igjen fordi man får nye ildsjeler opp. Det blir litt som å løfte etter tur. Samfunnet trenger ildsjeler. Longyearbyen er samtidig et lite samfunn, der et enkelt menneskes bidrag og innsats enkelt kan bli sett. Det finnes dog mange som ofte stiller opp i frivillig arbeid og som ikke stikker seg frem. Og det skal man huske på når man takker og verdsetter frivillige initiativer. Forsker Ragnhild Band Nes ved Folkehelseinstituttet viste til at 2/3 av den norske befolkning deltok i frivillig arbeid i 2015. Ho sier også at det å delta på dugnadsarbeid og jobbe sammen med andre mot et felles mål – er tett kopla til glede. Og det tror jeg på.

Tyfus er jo en forferdelig folkesykdom – og at noen mener jeg har bidratt til å redusere tyfus i Longyearbyen er ei stor ære. Jeg har jo stort sett drevet med det jeg like å holde på med – og heldigvis finnes det likesinnede – sånn at man har hatt noen å danse med, spille med, kjøre hund med eller bygge noe sammen med. Nyte noe sammen – og lære noe fra andre. Gleden av å spille en låt på fela uten Blåmyra er jo ikke så stor som gleden av å spille en Blåmyra låt med Blåmyra – og aller helst foran glade tilhørere! Også nyter jeg å delta på det andre tyfusfjernere her i byen lager for byens innbyggere; konserter, festivaler, idrettsarrangementer - og med mere til. Jeg er også glad for at Longyearbyen er en by som ser det vakre i det uperfekte og at det er plass, rom, en scene og en mulighet for de som ønsker det og er villig.

Det finnes dessverre en annen, og veldig smittsom tyfus i dagens moderne samfunn, også her i Longyearbyen, og den kan nok være veldig vond – selv om den ikke vises utenpå mennesket den rammer. Den kan nå uante mengder og spres hyppig i sosiale medier. Så min litt alvorlige undertone i denne takketalen er at også tyfus i sosiale medier må vi alle kjempe mot fremover.

Til slutt må jeg få takke de som nominerte meg og de som fant nettopp meg verdig denne statuetten, Oppvekst og kulturutvalget og Longyearbyen Lokalstyre. Tusen takk. Jeg vil også takke Korkpengefondet for den støtten fondet bidrar med til vårt lokale forenings- og kulturliv.

Jeg deler statuetten med de som har måtte leve med meg igjennom alle prosjekter, møter, dugnader og øvinger, de som deltar i frivillig arbeid og dugnader, og ikke minst de som oppdro meg og de to der hjemme, som står meg absolutt nærmest.

Takk for meg!

Elise Strømseng